

Horsens museum

– en oase

Af Aage Grønnegaard, Hovedgard

Horsens er ingen ørken – men alligevel kan man godt trænge til en oase, der en tid far en til at glemme en larmende og urolig verden. Har man

i eftermiddag besøg af en kunstinteresseret y en fra Sjælland, så er sagen klar: Man besøger Horsens Museum. Og en A--clan anledning læ^rer en, skriver Aage Grønnegaard, at byen har en skat, som vist ikke altid vurderes efter fortjeneste.

Bygningen virker noget utilnærmelig

i sin strenge, nu helt forældede stil. Men kommer man først indenfor møder man en

i hjælper en til rette uden at give en indtryk af, at han mistænker en for at vil le lobe med hele samlingen! Jeg tæⁿker her på maleri (og billed) samlingen. Lad os kikke nærmere på et par perler (Og gemme resten af museet til senere).

Denne tegning er lavet af N. P. Mols, der **blev født i Grumstrup ved Horsens**. Tegningen findes på Horsens Museum, men hvem forestiller den, spørger **kronikøren. Kan læserne hjælpe?**

Et fint Lille billede af Johan Th. Lundbye hedder „Fra Sabinerbjergene“. Det er fra Lundbyes eet-årige ophold i Italien fra 1845-46. Det var uden begejstring han dreg derned, men det skulle en kunstner jo dengang. Han lngtes også lidt hjem, og billedet her har - trods forskellen i motivet - den samme stemning som det, der hedder „Vinterlandskab“. Det er et sjællandsk motiv, malet 1841 og det findes på Nivaagård samlingen i Nordsjælland. Lundbyes billeder er præget af det vemod og tungsind, der var karakteristisk for ham. Få år efter sin rejse blev han drbt af en kugle i krigen 1848 - han havde meldt sig som frivillig soldat. Kuglen kom ikke fra fjendehånd - en geværpyramide faldt omkuld og et skud ramte ham, og han styrtede clod om. Det var beklageligt for dansk kunst, ham selv skal man måske ikke beklage.

Inden han drog af sted, havde han skrevet i sin dagbog: „På mandag marcherer vi mod Korsør, derfra til Sønderborg og vel lige mod Rendsborg. Om en vildsom kugle da vii den kun bringe et hjerte til ro, der lider af smertelige sår“. Det skulle altså gå i opfyldelse.

Et betagende billede akvarel. tror jeg - viser Kristus, der tegner i sandet og ikke vii fordømme en kvinde. „Den, der er ren, kaster

den første sten“. Vi siges i Danmark at have ca. 2000 organiserede forfattere - Kristus nøjedes med at tegne i sandet.

Seiv har jeg en vis forkærlighed for en lille fordringsøs tegning af N. P. Mols.

Mols, der levede fra 1859 til 1921 og stadig vurderes højt, er gennem sin barndomstid knyttet til Horsens egnen. Han er født i landsbyen Grumstrup (15 km nord for Horsens) og det er ham, der har sknket og malet altertavlen i Kattrup Kirke. PA kirkegården hviler hans mor Ane Mols, og sønnen har sat et fint relief minde på hendes gray.

Tegningen på museet er et fint og andfuldt portrt. Men hvem forestiller det? Jeg havde for godt en halt' snes år siden lejlighed til at spørge Mols' enke, fru Gerda Mols derom. Men hun vidste det desværre ikke - kan nogen af

i En mængde andre gode navne kunne nævnes: Niels Bjerre, Søndergaard, Sigurd Swane, Kræsten Iversen, Philipsen o.s.v. De er alle repræsenterede med typiske og fine billeder. Og så har museet endda billeder, som er udlånt og o p hængt andre steder f. eks. på rådhuset og i Statsskolen.

Fornylig erhvervede man - gennem Ny Carlsbergfonden - fern nye arbejder. Et af disse er meget

fornøjeligt. Det er udsigt gennem et vindue (vinduesrammen er tydelig markeret) til bagsiden af huse i en storby. Det er helt naturalistisk malet, med alle enkeltheder med, og det er ophængt lige ved siden af et meget moderne billede (der kan forestille hvad som heist)

Virkingen er overordentlig stærk.

Har man set en bestemt slags udsendelser i TV, kommer det tidspunkt, hvor man (d.v.s. bade anmeldere og seere) råber: Nu er vi kede af det. Find på noget nyt.

Et godt billede vinder ved gen-syn - vi bli

- ved gentagelsen røber det nogle

af sine hemmeligheder. Det var kunsthistorikeren Julius Lange, der sagde de kloge ord: „Kunstværdien er den værdi, som det gennem billedet åbenbarer sig, at emnet har haft for frembringeren, og som det derigennem far for os.

Allermest holder jeg af det billede - nej, det vii jeg ikke robe. Jeg vii gerne „beholde“ det for mig selv. Men det star da enhver besøgende frit for - ligesom born loran butiksruden - at vælge det billede, der skal vre dares. Og så kan man jo „deponere“ det på Horsens Museum - hvor det utvivlsomt er i gode hænder

